

ततो रणे तावकानां रथौघाः समीक्ष्य मद्राधिपतिं शरार्त्तं । पर्यावन्नः प्रवरास्ते सुसज्जा दुर्योधनस्थानुमते पुरस्तात् ।
 ततोऽद्भुतं मद्रजनाधिपो रणे युधिष्ठिरं सप्तभिरभ्यविध्यत् । तच्चापि पार्थो नवभिः पृषत्कैर्विव्याध राजंस्तु मुलेमहात्मा । ८७५
 आकर्णपूर्णयतसम्प्रयुक्तैः शरैस्तदा संयति तैलधौतैः । अन्योन्यमाच्छादयतां महारथैर्मद्राधिपश्चापि युधिष्ठिरश्च ।
 ततस्तु तूष्णं समरे महारथौ परस्परस्यान्तरमीक्षमाणौ । शरैर्भृशं विव्यथतुर्नृपोत्तमौ महाबलौ शत्रुभिरप्रधृष्टौ ।
 तयोर्धनुर्ज्यातलनिःस्वनो महान् महेन्द्रवज्राशनितुल्यनिःस्वनः । परस्परं वाणगणैर्महात्मनोः प्रकर्षतोर्मद्रपपाण्डुवीरयोः ।
 तौ चेतुर्व्याघ्रशिष्टप्रकाशौ महावनेष्वाभिषट्ठिनाविव । विषाणिनौ नागवराविवोभौ ततश्चतुः संयुगजातदर्पौ ।
 ततस्तु मद्राधिपतिर्महात्मा युधिष्ठिरं भीमबलं प्रगृह्य । विव्याध वीरं हृदयेऽतिवेगं शरेण सूर्याग्निसमप्रभेण । ८८०
 ततोऽतिविद्धोऽयं युधिष्ठिरोऽपि सुसंप्रयुक्तेन शरेण राजन् । जघान मद्राधिपतिं महात्मा मुदञ्च लेभे चक्षुभः कुरूणां ।
 ततो मूहूर्त्तादिव पार्थिवेन्द्रो लब्ध्वा संज्ञां क्रोधसंरक्तनेत्रः । शतेन पार्थं त्वरितो जघान सहस्रेणैव प्रतिमप्रभावः ।
 त्वरंस्ततो धर्मसुतो महात्मा शल्यस्य कोपान्नवभिः पृषत्कैः । भित्त्वा चोरस्तापनीयञ्च वर्म जघान षड्विस्त्रपरैः पृषत्कैः ।
 ततस्तु मद्राधिपतिः प्रहृष्टो धनुर्विक्रय्य व्यसृजत् पृषत्कान् । दाभ्यां शराभ्याञ्च तथैव राज्ञश्चिच्छेद चापं कुरुपुङ्गवस्य ।
 नवं ततोऽन्यत् समरे प्रगृह्य राजा धनुर्घोरतरं महात्मा । शल्यं हि विव्याध शरैः समन्तात् यथा महेन्द्रो नमुचिं
 शितायैः । ८८५

ततस्तु शल्यो नवभिः पृषत्कैर्भीमस्य राज्ञश्च युधिष्ठिरस्य । निहत्य रौक्मे पटुवर्मणी तयोर्विदारयामास भुजौ महात्मा ।
 ततोऽपरेण ज्वलनार्कतेजसा क्षुरेण राज्ञो धनुरुन्ममाय । कृपश्च तस्यैव जघान सूतं षड्विः शरैः सोऽभिमुखं पपात ।
 मद्राधिपश्चापि युधिष्ठिरस्य शरैश्चतुर्भिर्निजघान वाहान् । वाहांश्च हत्वा व्यकरोन्महात्मा योधक्षयं धर्मसुतस्य राज्ञः ।
 तथा कृते राजनि भीमसेनो मद्राधिपस्याशु ततो महात्मा । क्षित्वा धनुर्विगवता शरेण दाभ्यामविध्यत् सुभृशं नरेन्द्रं ।
 तथा परेणास्य जहार यन्तुः कायाच्छिरः सन्नहनीयमध्यात् । जघान चाश्वान्चतुरः सुशीघ्रं तथा भृशं कुपितो भीम
 सेनः । ८९०

तमग्रणीः सर्वधनुर्द्धराणामेकश्चरन्तं समरेऽतिवेगं । भीमः शतेन व्यकिरच्छराणां माद्रीपुत्रः सहदेवस्तथैव ।
 तैः सायकैर्मोहितं वोक्ष्य शल्यं भीमः शरैरस्य चकर्त्त वर्म । स भीमसेनेन निहतवर्मा मद्राधिपश्चर्म सहस्रतारं ।
 प्रगृह्य खड्गञ्च रथान्महात्मा प्रस्कन्द्य कुन्तीसुतमभ्यधावत् । क्षित्वा रथेषां नकुलस्य सोऽयं युधिष्ठिरं भीमबलोऽभ्य
 धावत् । ८९५

तच्चापि राजानमथोत्पतन्तं क्रुद्धं यथैवान्तकमापतन्तं । धृष्टद्युम्नो द्रौपदेयाः शिखण्डो शिनेश्च नत्ता सहसा परीयुः ।
 अथाऽस्य चर्माप्रतिमं न्यकन्तद्भोमो महात्मा नवभिः पृषत्कैः । खड्गञ्च भस्मैर्निचकर्त्त मुष्टौ नदन् प्रहृष्टस्तव सैन्यमध्ये । ९००
 तत् कर्म भीमस्य समीक्ष्य दृष्टास्ते पाण्डवानां प्रवरा रथौघाः । नादञ्च चक्रुर्भृशमुत्सयन्तः शङ्खान्श्च दध्नुः शशिसंविकाशान् ।
 तेनाथ शब्देन विभीषणेन तथाऽभिगुप्तं बलमप्रधृष्टं । कान्दिग्भूतं रुधिरैरेणोचिताङ्गं विसृजकल्पञ्च तदा विषन्नं ।
 स मद्रराजः सहसाऽवकीर्णो भीमायगैः पाण्डवयोधमुखैः । युधिष्ठिरस्याभिमुखं जेवन सिंहो यथा मृगहेतोः प्रयातः ।
 स धर्मराजो निहताश्वसूतः क्रोधेन दीप्तो ज्वलनप्रकाशः । दृष्ट्वा तु मद्राधिपतिञ्च तूष्णं समभ्यधावन्तमरिं बलेन ।
 गोविन्दवाक्यं त्वरितं विचिन्त्य दध्ने मतिं शल्यविनाशनाथ । स धर्मराजो निहताश्वसूतो रथे तिष्ठन् शक्तिमेवाभ्यकाङ्क्षत् । ९०५